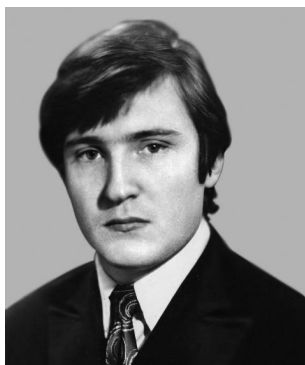

В. М. Селезінка

Івасюк Володимир Михайлович

ІВАСЮК Володимир Михайлович (04. 03. 1949, м. Кіцмань Чернів. обл. – похов. 22. 05. 1979 у Львові) – композитор, поет-пісняр, засновник новітньої національної естради. Син [М. Івасюка](#). Герой України (2009, посмертно). Державна премія України ім. Т. Шевченка (1994, посмертно). Дипломант Всесоюз. огляду молодих композиторів (Москва, 1978). Закін. Львів. мед. інститут (1973), навч. у Львів. консерваторії (1972–79; викл. [А. Кос-Анатольський](#), *Л. Мазепа*). У 15 р. організував шкільний жіночий вокальний ансамбль «Буковинка», для якого писав пісні. 1966 разом з родиною переїхав до Чернівців, де вступив до Мед. інституту, однак відразу був відрахований за інцидент з погруддям Леніна у Кіцмані (після випускного вечора разом з однокласниками випадково скинув погано закріплене погруддя, яке розбилося). І. був змушений піти працювати слюсарем на завод «Легмаш», де організував хор, який на обл. огляді-конкурсі здобув високу оцінку журі. Наступ. року І. знову вступив до Мед. інституту, продовжуючи навч. у Муз. училищі. Грав на скрипці в оркестрі нар. інструментів студент. ансамблю пісні і танцю Мед. інституту, при якому організував камер. оркестр (згодом писав для нього твори), а також грав і співав як соліст в естрад. оркестрі «Карпати» Палацу текстильників. На студії телебачення познайомився з кер. ансамблю «Смерічка» Вижницького району. Будинку культури (від 1973 – при Чернів. філармонії) Л. Дудківським, з яким налагодив творчу співпрацю. Найвідоміші пісні І. (з-понад 100), що здобули світову популярність, прозвучали саме у виконанні «Смерічки» та її солістів [В. Зінкевича](#) і *Н. Яремчука*. На телефестивалях у Москві 1971 та 1972 вони здобули перемогу, виконуючи пісні І., з ними також співав сам автор «Червоної рути». Перші місця ця пісня займала на Всесоюз. радіо, відразу увійшовши до репертуарів польс., чес., груз., рос., япон., кубин., аргентин. та ін. ансамблів, окремих співаків. Задум тексту і музики «Червоної рути»

зародився в І. під впливом праці В. Гнатюка «Коломийки» («Етнографічний збірник», 1905–07, т. 17–18). Тоді ж написав пісню «Водограй», з якою співачка С. Ротару зайняла 1-е м. на фестивалі в Сопоті. Разом з В. Зінкевичем вона знялася у муз. фільмі «Червона рута» (1971, реж. Р. Олексів, «Укртелефільм»). 1972 І. переїхав до Львова, де вступив до Консерваторії та продовжив навч. у Мед. інституті. Тоді ж розпочав співпрацю з поетами Р. Братунем, Р. Кудликком, Б. Стельмахом, на тексти яких створював нові пісні, продовжуючи також писати музику і на власні вірші. Так з'явилися «Два перстені», «Я – твоє крило», «Наче зграї птиць», «Кленовий вогонь», «Пісня буде поміж нас», «Мальви». Також писав пісні на сл. Олеся Гончара, Д. Павличка, М. Ткача, С. Пушика. Пісенності І. притаманні виразна локал.-нац. основа (гуцул., покут.), щирий мелодизм, поєднані з поширеною у той час естрад. ритмікою біг-біту, яка водночас виявилася близькою і до ритмів карпат. муз. фольклору. І. зламав стереотипи заідеологіз., безнац., безособової музики, послідовно дотримуючись істор., естет. та етносоц. орієнтирів. Знайшовши точку «золотого перетину» в архітектоніці естрад. музики і пропустивши крізь неї глибинні інтонації свого народу, рідного слова, І. створив універсал. муз. мову, сугестивна сила якої вплинула не лише на розвиток вітчизн. естрад. вокал.-інструм. жанрів, а й на музику країн колиш. СРСР. І. мав також здібності художника-портретиста, захоплювався фотографією, кінозйомками, писав вірші, збирав фольклор. Значна кількість пісень І. увійшла до зб. «Пісні» (1977; 1983), «Моя пісня» (1988), «Водограй» (1989; усі – Київ). В. Громцев та [П. Дворський](#) писали пісні на сл. І. Автор музики до вистав «Прапорonoсці» за романом Олеся Гончара (1975) та «Мезозойська історія» за повістю Б. Стельмаха (1976; обидві – Львів. укр. драм. театр ім. М. Заньковецької); поліфоніч. Сюїти для камер. оркестру (1978). Працював над оперою «Дарина», що мала стати його диплом. роботою. Завершити задумане, закінчити Консерваторію та аспірантуру в Мед. інституті завадила передчасна смерть. Загинув за нез'ясов. обставин у період від 24 квітня до 18 травня 1979 у Брюховиц. лісі поблизу Львова. У Львові (1990, 2011) та в Кіцмані (1999) встановлено пам'ятники І., у Чернівцях створ. [Івасюка В. Чернівецький обласний меморіальний музей](#) і названо його ім'ям вулицю. І. присвяч. також фестивалі укр. сучас. пісні та популяр. музики «Червона рута» (від 1989), Міжнар. конкурс молодих виконавців укр. естради ім. І. (від 1993) і конкурс юних композиторів «Мандрівний музика» (від 1997).

Рекомендована література

1. Селезінка В. Дивоквіти Володимира Івасюка // Молодь України. 1971, 11 верес.;
2. Лепша І. Життя і смерть Володимира Івасюка. К., 1994;
3. Лицар української пісні Володимир Івасюк (1949–1979): Бібліогр. покажч. Л., 1999;
4. «Ваш люблячий син і брат»: В. Івасюк у листках // Буковин. журн. 1999. Ч. 1–2;
5. Івасюк Г. Мій брат Володимир Івасюк // Дзвін. 1999. № 3–4;
6. Яремчук Н. Спогади про Володимира Івасюка // Буковин. віче. 2001, 1 груд.;
7. Селезінка В. Відлуння його кроків // Золотої нитки не згубіть. Чц., 2001;

8. Мазепа Л. Спогади про Володимира Івасюка // Л. Мазепа. Сторінки музичного минулого Львова. З неопублікованого. Л., 2001;
9. Марусик Т. Молодий, могутній і сучасний. Пам'яті Володимира Івасюка // Дзвін. 2009. № 3–4;
10. Філіпенко І. Володимир Івасюк: перлини духовності України. К., 2011.

Бібліографічний опис:

Івасюк Володимир Михайлович / В. М. Селезінка // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2011. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-13545>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).